

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **V. H.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 375/2004 - 22, ze dne 10. 10. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-631/VL-07-P17-2004, ze dne 24. 5. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli udělen azyl v České republice z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nebyl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nejsou v jeho případě dány ani důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. O udělení azylu požádal stěžovatel až poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. K obecné námitce nesprávného posouzení skutkového stavu věci soud uvedl, že správní orgán dle jeho názoru dodržel postup podle ust. § 33 odst. 2 a ust. § 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním

řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobci byl v průběhu správního řízení dán prostor k tomu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, případně navrhl jejich doplnění. Tohoto svého práva nevyužil. Zjištění žalovaného, podle nichž stěžovatel nebyl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jsou podle soudu dostatečně prokázána. Skutkový stav tak byl zjištěn dostatečně, žalovaný vycházel při svém rozhodování z objektivních zpráv o zemi původu stěžovatele a s jejich obsahem, jakož i se všemi tvrzeními stěžovatele se náležitě vypořádal. Pochybení soud neshledal ani v rozhodnutí žalovaného podle ust. § 13, § 14, resp. § 91 zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel opakuje žalobní námitku porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, konkrétně ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Žalovaný podle něj nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Dále má stěžovatel za to, že důkazy, které si správní orgán pro rozhodnutí opatřil, nebyly úplné, čímž opět porušil ust. § 32 odst. 1, jakož i § 34 odst. 1 správního řádu, a nemohl tudíž správně posoudit pro rozhodnutí podstatné otázky skutkové a právní. Rozhodnutí žalovaného proto dle stěžovatele nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel je na Ukrajině pronásledován a má zde neustálé potíže s místními mafiány. Stát tyto poměry trpí a pravděpodobně i podporuje. V dalším textu se stěžovatel dovolává čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě, podle kterého se může stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování, ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory a v konečném součtu pak mohou vyvolat efekt, který může opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě. Žádá proto Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 22. 2. 2006 popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti proto odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížných bodů, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu přitom zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žádost o udělení azylu na území ČR podal stěžovatel dne 18. 2. 2004. Pohovor k žádosti byl se stěžovatelem proveden dne 21. 4. 2004 v p. s. Č. v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnicka. Ukrajinu stěžovatel opustil z důvodu potíží s mafií, zapříčiněných jeho neschopností splatit dluh ve výši 2000 dolarů. Po ukončení základní vojenské služby chtěl pracovat u policie, jeho žádost však byla odmítnuta s odůvodněním, že jeho matka je Ruska a on sám v Rusku 10 let žil. Částečně ruský původ stěžovatele byl důvodem neúspěchu rovněž při hledání práce v jiných oborech. Rozhodl se proto podnikat a s přítelem začali obchodovat se dřevem. Pro začátek si půjčili každý určitý obnos. Hned první zásilka však

byla zabavena policií, neboť údajně neměli v pořádku doklady. Stěžovatel nebyl schopen splatit dluh v dohodnutém termínu. Věřitelé na něj začali vyvíjet nátlak, jenž vyvrcholil fyzickým napadením a výhrůžkou zabití. Stěžovatel se obrátil na policii. Ta údajně věc prověřila, ale bezvýsledně. Stěžovatel se ukryl u přítele a zažádal o pas, neboť se rozhodl odjet do ČR. Zde se jistou dobu zdržoval u přítelovy známé v Praze. Po policejní kontrole bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, zažádal proto o azyl. Na Ukrajině nikdy problémy se státními orgány neměl, v případě návratu se obává ohrožení života ze strany svých věřitelů.

Součástí správního spisu jsou tyto dokumenty: Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2003; Příručka Ministerstva vnitra Velké Británie Ukrajina – hodnocení země z října 2002; část Příručky Ministerstva vnitra Velké Británie Ukrajina – hodnocení země z dubna 2003 a informace z databanky ČTK.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v nesprávném právním posouzení otázky aplikace ust. § 12 zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že je v zemi původu pronásledován, pročež mu měl být azyl v ČR udělen. Důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak spatřuje v porušení ustanovení procesního předpisu žalovaným v azylovém řízení.

Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, žádost o azyl, jejíž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafii) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60; www.nssoud.cz) Závěr žalovaného, jakož i krajského soudu, podle něhož nebyl stěžovatel v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, je tudíž správný a důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) není naplněn. (Ej 241/2003)

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá porušení procesních předpisů správním orgánem, konkrétně § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že je v něm založena žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu, který byl se stěžovatelem proveden, jakož i výše uvedené zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA a Ministerstva vnitra Velké Británie o situaci na Ukrajině a základní informace o Ukrajině z infobanky ČTK. Výpovědi samotného stěžovatele ve správním řízení a podklady zajištěné správním orgánem o situaci na Ukrajině představovaly potřebné podklady pro rozhodnutí a žalovaný tak dostal své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci (§ 32 odst. 1 správního řádu). Lze také konstatovat, že správní orgán použil k dokazování prostředků, které nepochybně vedly ke zjištění, resp. objasnění skutečného stavu věci, a které jsou v souladu se zákony, resp. byly zákonným způsobem získány a provedeny. Nedošlo tedy ani k porušení § 34 odst. 1 správního řádu. Po ověření, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákony, orgánem k přijetí takového rozhodnutí příslušným a že obsahuje předepsané náležitosti, proto nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani námitce porušení § 46, resp. § 3 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v daném případě neshledal naplnění ani stěžovatelem tvrzeného důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Co se nakonec týká odkazu na článek 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, není z kasační stížnosti zřejmé, jaká „různá opatření“, resp. jaké „záporné faktory“ má stěžovatel na mysli, a jakým způsobem by tedy měl citovaný článek dopadat na konkrétní případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto k tomuto odkazu nepřihlížel.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

